

Doufal, že minulost je jednou provždy mrtvá,
ale teď se s ní musí vypořádat...

DRUHÁ SESTRA

PETER MOHLIN

 metafora

PETER NYSTRÖM

Před znetvořeným obličejem Alicie Bjelke couvne každý, kdo jí pohlédne do tváře. Její geniální mozek sice stojí za průkopnickou internetovou seznamkou, záře reflektorů je však namířena na její spoluzakladatelku – Alicinu krásnou sestru Stellu. Tedy až do chvíle, než ji jednoho dne naleznou mrtvou.

Případ dostane na starost bývalý agent FBI John Adderley, který žije pod novou identitou ve švédském Karlstadu. I tady ho ale dohánějí stíny minulosti a on zjišťuje, že jestli Švédsko okamžitě neopustí, nevyvázne živý. Okolnosti se však mění ze dne na den a jemu nakonec nezbyvá, než se namísto útěku s minulostí jednou provždy vypořádat.

Vyšetřování vraždy se ukáže jako vítaná příležitost. Pokud svůj plán dokáže provést, má jedinečnou šanci konečně získat tolik vytouženou svobodu. Ale není už příliš pozdě?

„Napínavý příběh udržuje čtenáře neustále v pozoru. (...) Způsob vyprávění je brilantní. Čtenáře rychle provází mezi různými perspektivami, včetně odskoků k událostem před osmi lety, které mají zásadní vliv na současný život hrdinů.“

— Anders Kapp,
Švédský festival kriminálních románů

Mohlin & Nyström

DRUHÁ SESTRA

Mohlin & Nyström

DRUHÁ SESTRA

Přeložil Martin Severýn

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Den Andra System © 2021 Peter Mohlin & Peter Nyström

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangements with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Martin Severýn, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-605-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-604-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-126-7 (print)

Od autorů dříve vyšlo:

POSLEDNÍ NA SEZNAMU

(nakladatelství Metafora, 2020)

PRVNÍ ČÁST

STŘEDA

1.

Dívám se konečně podařilo sladit rychlost. Držely se za ruce a zalykaly se smíchy, obě houpačky uprostřed ocelového rámu dosahovaly stále závratnějších výšek. Maminka s pohledem zabořeným do mobilu to představení propásla, ale Alicii, sedící na lavičce asi o dvacet metrů dál, šťastný výraz na jejich usoplených tvářičkách neunikl. Sestry se houpaly sem a tam, dokonale sehrané spolu i s celým světem. Jako by byly jedno tělo.

Venku mrzlo, teploměr ukazoval pár stupňů pod nulou. Nohy už měla ztuhlé mrazem. Samotnou ji překvapilo, že tu přesto zůstává sedět. Rozhodně si běžně nekrátila dlouho chvíli tím, že by v parku pozorovala hrající si děti.

Alicia většinou jezdila domů z práce taxíkem, dopřála si ten luxus, jen aby se vyhnula pohledům v autobuse. Dnes se ale z kanceláří firmy Raw v centru Karlstadu vydala celé tři kilometry k domu ve čtvrti Norrstrand pěšky.

Odpolední slunce příjemně hrálo a přimělo ji zastavit se už tady, v sousední čtvrti, a posadit se na lavičku. Nohama kreslila do sněhu a říkala si, že je přece jenom celkem prima den. A pokud je takový dnešek, může být všechno v pořádku určitě i zítra. A následující den taky.

Sama pro sebe se usmála a zavrtěla hlavou. *To se mi snad zdá, sedím si tady, já, Alicia Bjelke, a znám jak motivační příručka.*

„Potřebuju čurat.“

Hlas mladší z dívek přiměl maminku zvednout oči od mobilu. Alicia děti neměla, ale uměla si představit, jak dlouho asi trvá kombinézku z nepromokavého materiálu z dítěte sundat. Aby předešla nehodě, od táhla maminka holčičku rychle do bílé dřevěné budky vedle hřiště. Starší sestru tu nechala s napomenutím, aby nikam nechodila. Dívka se opět opřela do nohou, ale nakonec se ani neodrazila. Samotnou ji houpání nebavilo.

Alicia si vzpomněla na rozhovor, který vedla před více než měsícem se svojí vlastní sestrou. Bylo to třetí adventní neděli, ještě než napadl první sníh. Vyložila tehdy karty na stůl a vysvětlila Stelle, proč se vstup firmy Raw na německý trh musí odložit.

Seznamka, kterou se sestrou rozjely, dávno nebyla jen studentskou kratochvílí. Alicia potřebovala jako technická ředitelka pro svou práci odpovídající zázemí, situace jí připadala už delší dobu neudržitelná. Pracovala čtrnáct hodin denně a zdrojové kódy se jí zjevovaly i ve snech. Stella jí položila ruku kolem ramen a vyslechla ji. V tom sestra vynikala, vždycky věděla, kdy má mluvit a kdy naopak mlčet. Slíbila, že termín o šest měsíců posune. Zdraví je na prvním místě.

Alicia si vzpomněla, jak se jí po tom rozhovoru ulevilo. Po dlouhé době spala celou noc. Vánoce se přehnaly, aniž si toho zpod peřiny prakticky všimla.

Podívala se na osamělou holčičku na houpačce. Ta přece jen přidala na tempu. Pneumatika, na které seděla, létala čím dál víc do strany, až nakonec narazila do ocelového rámu. Útlé tělíčko se vymrštilo do vzduchu

a přistálo na sněhu. Alicia se rozběhla a dřepla si k dívce. Opatrně ji zvedla na nohy.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Růžolící tvářička zápasila s pláčem. Alicia zaslechla za zády kroky. Otočila se a za ní stála dívčina maminka. Nejspíš z domku viděla, co se stalo, a pospíchala zpět. Setkaly se pohledy a Alicia si všimla, že žena ucouvla.

„Pojď, půjdeme dovnitř,“ řekla dceři.

„Ta teda letěla, ale přistála do měkkýho. Myslím, že se jenom vylekala,“ vysvětlovala Alicia a postavila se.

Žena neodpověděla. Jen na ni dál zírala.

„Musíme jít,“ prohlásila nakonec.

„Chtěla jsem jí jen pomoci.“

„Děkuju, ale zvládneme to samy.“

Nemohla z Alicie odtrhnout oči. Ta už si na podobné reakce zvykla. Směs fascinace a zhnusení. Většinou si z toho nic nedělala. Však to také nebylo poprvé, co někdo podobně civěl na její obličej. Tahle čarodějnice už ovšem překročila všechny meze. Alicia jí přece utěšila dceru, a ona se k ní teď chovala jako k nějakému vyvrheli.

„Za koukání na zrůdičky se obvykle platí, tak prosím!“ řekla a natáhla ruku.

2.

Servírka svým pohybem při průchodu mezi stoly rozechvívala plamen svíčky. John pozoroval, jak uličkou pospíchá až ke skupince úplně vzadu. Seděli tam tři muži a jedna žena, všichni oblečení do kancelářského. Spokojil se s vysvětlením, že si po práci zašli na drink, i když docela jistý si být nemohl. V tom tkvěl celý problém. John si nemohl být jistý vůbec ničím.

Z reproduktorů se linul příjemný rytmus salsy. Hráli tu stejný playlist jako vždy. Hudba se v restauraci Rederiet dala předvídat stejně snadno jako menu: španělské tapas a vína z oblasti Rioja. John se tu mezi rustikálními dřevěnými stoly a lustry obvykle cítil jako doma. Restaurace se nacházela jen co by kamenem dohodil od jeho bytu, chodíval sem několikrát týdně. Ovšem dnes večer si tu rozhodně neodpočine. Scéna se může každou vteřinou proměnit a on musí být připravený.

„Prokrista, tady je ale vedro. A já myslel, že saunu milujou akorát Finové.“

Smích z druhé strany stolu hudbu přehlušil. Výbušný, řinčivý zvuk Trevorova smíchu patřil k jasným poznávacím znamením. John by na něj v davu řehtajících se lidí dokázal ukázat i se zavázanýma očima.

Přítel si rozeplnul zip u bundy. Jedna Trevorova ruka zmizela za podšívkou a John okamžitě ještě pevněji sevřel zbraň ukrytou pod stolem. Pomalu přesunul ukazováček na spoušť. Pokud teď vystřelí, zasáhne kulka spodní část břicha.

„Ale co já vím, možná je saunování oblíbený i tady ve Švédsku,“ pokračoval Trevor.

Sundal si bundu a pověsil ji na opěradlo židle. John opět viděl obě ruce a mohl volně dýchat. Až do včerejšího večera byl přesvědčený, že jeho přítel je po smrti. To, že teď naproti němu sedí v restauraci Rederiet, mu připadalo naprosto neskutečné.

Místo odpovědi jen cosi zamumlal a dál očima pátral po neznámých nepřátelích v místnosti. Majitel restaurace věděl, že je od policie, a bez vyptávání ho nechal ještě před otevírací dobou nahlédnout do seznamu rezervací. Pár u okna a rodinka s kočárkem měli rezervovaná místa dlouho dopředu, ty mohl s klidem vyloučit. Muže se širokými rameny u stolu nalevo od vchodových dveří naopak bedlivě pozoroval. Zamluvil si místo teprve dnes, stejně jako skupinka kolegů z kanceláře, kterou právě obsluhovala servírka.

John otočil pohled k baru. U něj postávali dva štamgasti, se kterými se většinou zdravil, ale i jeden neznámý obličej. Nebo spíš zátylek. Muž se stříbrnými vlasy svázanými do culíku k němu stál zády a pil pivo přímo z lahve.

„To je taková radost, znovu tě vidět. Ani nevíš, co to pro mě znamená,“ prohlásil Trevor s upřímně vděčným výrazem ve tváři.

John ze sebe vyloudil úsměv a snažil se přijít na to, jestli jeho dávný přítel neshodil pár kilo. Sako mu na ramenou jaksi viselo a košile už se mu na hrudi tolik nenapínala. Buď Trevor zhubl, nebo si schválně pořídil o číslo větší oblečení, aby to tak vypadalo.

Přítel si ubrouskem otřel pot z čela a z hlavy si stáhl pletenou čepici. John sebou při pohledu na holou lebku trhnul. Ještě před čtyřmi měsíci, kdy se viděli naposledy, měl Trevor hlavu pokrytou hustými kudrnatými vlasy.

„Netvař se tak překvapeně,“ uzemnil ho Trevor. „Co jsi čekal?“

John zabořil oči do desky stolu.

„Já vlastně nevím,“ zamumlal.

Přítelovo chování mu připadalo důvěrně známé a zároveň cizí. Ten hluboký hlas, smích i přehnaná gesta dobře poznával. Současně ale Trevor působil jaksi strojeně. Způsob, jakým si sundal čepici, byl až teatrální. Jako by s odhalením své holé hlavy vyčkával na ten pravý okamžik.

John si připomněl, že k předstírání nežádoucích účinků léčby rakoviny bohatě stačí trocha pěny na holení a břitva. Musí dál jednat tak, jako by byl Trevor návnada a tohle shledání past. Jestli se v místnosti schovávají zabijáci, má alespoň tu výhodu, že se nacházejí na Johnově domácí půdě. K lítacím dveřím do kuchyně mu zbývalo pár kroků a od kuchaře vedl východ na ulici za budovou. John tam nechal zaparkované auto se vším, co k životu na útěku potřeboval.

„Jak se ti vede?“ zeptal se Trevor.

Přítel se nad zapálenou svíčkou usmál.

Když John neodpovídal, vybídl ho:

„No tak, vyklop to. Co tě trápí? A jestli držíš pod stolem pistoli, tak ji klidně můžeš schovat.“

3.

Alicia se v pizzerii rozhlédla. Ráda by si objednala ještě něco k pití. Právě sem, do restaurace Palermo, utekla poté, co jí v parku ruply nervy. Chodila sem ráda, domů to měla kousek a ani bezpečná vzdálenost od předsignovaných kanceláří firmy Raw v centru města nebyla na škodu.

Ohyzdné vybavení si na nic nehrálo, žádný ironicky použitý kýč. Na bíle omítnutých cihlových stěnách visely filmové plakáty z osmdesátých a devadesátých let. Načerno nalakované stoly pokrývaly přišroubované skleněné desky, pod které se zasouvaly jídelní lístky.

Za barovým pultem hnětl Ratko jako obvykle bochánky těsta. Jakmile odlepil oči od pracovní desky, zvedla Alicia prázdnou sklenici a ukázala na ni. Přikývl, její objednávku zaregistroval.

Majitel Palerma působil v téhle restauraci skoro stejně nepatříčně jako ona sama. Vlastnil také nejoblíbenější noční klub ve městě jménem Safír a několik trendy kaváren, kde si zákazníci pochutnávali na svých frappuccinech a sójových latte – tam by přepálenou kávu, kterou podávali tady, nikdo nepil. Palermo ale Ratko otevřel jako první a tvrdohlavě trval na tom, že tu bude

pár večerů v týdnu péct pizzy a obsluhovat, přestože mu tahle hospoda do rozpočtu rostoucího impéria nijak zvlášť nepřispívala.

„Pořád mi nechceš prozradit, co tě tak dopálilo?“ zeptal se a postavil na stůl pivo.

Už čtvrté.

Alicia si znovu vzpomněla na ženu v parku. Jistě teď u televize se sklenkou červeného v ruce vypráví o nepřijemném incidentu svému muži. Nikoli o tom, že starší dcera spadla z houpačky, ale o zrůdce, která holčičku zvedla ze sněhu a vyděsila ji k smrti.

„Neotravuj,“ odbyla ho Alicia. „Vidíš přece, že jsem v pohodě. Hotová buddhistická mniška.“

Zavřela oči a předstírala, že medituje. Ve skutečnosti by si dala ještě panáka vodky, ale nakonec si ho neobjednala. Nestála o Ratkův znepokojený výraz, až by jí tvrdý alkohol naléval.

Před pár lety spolu prožili krátký románek a stali se tak nejméně pravděpodobným párem Karlstadu. On patřil ke druhé generaci přistěhovalců z válečné Jugoslávie. Nosil jen ty nejdražší košile a poslední modely džín. Tolik mu záleželo na tom, aby zapadl, aby ho přijali ti, kteří něco znamenali. Ona byla outsider, zrůdička se znetvořeným obličejem. Holka, která rozuměla počítačům a oblékala se do tmavých kalhot a stejně tmavé mikiny.

Ratko si samozřejmě dával pozor, aby jejich poměr udržel v tajnosti. Kdyby se s ní objevil na veřejnosti, okamžitě by na sociálním žebříčku, po kterém šplhal jako posedlý, spadl o několik příček dolů. Dokonce ani palermští štamgasti netušili, že spolu spí.

Alicia se právě chystala napít piva, když se z opačného konce restaurace ozval hlasitý řehot. Dlouhý stůl před velkoplošnou obrazovkou zabírali v tradičním zasedacím pořádku fotbaloví fanoušci. Tvořili specifický kmen

Palerma a s ostatními stálými hosty, kterých sem upřímně chodilo pomálu, se mísili jen zřídka. Kromě nich sem vlastně pravidelně zabloudilo jen pár ztracených duší, jako byla ona sama, a závislácké mrtvoly, které zevlovaly u automatů Jack Vegas docela vzadu.

„Copak nikdy nezavřou hubu? Vždyť je dávno po zápase,“ řekla.

„No jo, jenže je středa. Kvízový večer.“

Alicia se plácla do čela.

„Souboj intelektuálních supermozků, na to jsem dočista zapomněla.“

„Snaž se chovat trochu mile. Obchodu prospěje, když se chvíli zdrží,“ opáčil Ratko a vydal se zpět k baru. V tu chvíli jeden z mužů zvýšil hlas.

„V jakých letech zastával Fredrik Reinfeldt post švédského premiéra?“

U dlouhého stolu se rozhostilo ticho, soutěžící se šepetem radili ve svých týmech.

„Dva tisíce šest až dva tisíce čtrnáct,“ zavolala Alicia a zhluboka se napila piva.

Fotbaloví fanoušci otočili hlavy a našťavaně se na ni podívali. Nebylo to poprvé, kdy skočila bez vyzvání do kvízové hry.

Muž, který otázku pokládal, se zvedl a zamířil k jejímu stolu. Na první pohled byl jako věchýtek, měl tenké paže a úzká ramena, ale pod červeným fotbalovým dressem se mu rýsoval plandající pivní mozol. Alicia slýchala, že mu ostatní říkají Profesor. Jednou se zeptala Ratka, jestli je to skutečně pravda, a on se rozesmál tak, až mu tekly slzy. Muž učil občanskou výchovu na druhém stupni, což očividně k akademickému přídomku bohatě stačilo.

„Já vím, že znáš odpovědi na všechny otázky, který jsem dal pro dnešní večer dohromady,“ mával jí papír-

rem před očima. „Ale jestli je budeš takhle zbůhdarma vykřikovat, připravíš kluky o zážitek.“

Mluvil přátelským hlasem a Alicia ztratila chuť se s ním přít.

„Velkej panák smirnoffu by mi dokázal zalepit pusu,“ prohlásila.

Zasmál se a natáhl dlaň.

„Ruku na to!“

Cestou zpátky k dlouhému stolu to vzal přes bar, zaplatil za vodku a kývl jejím směrem. Přesně jak čekala, Ratko už tak pobaveně nevypadal. Proč zrovna on by měl mít názor na to, jak pije? Už dlouho spolu nic neměli a mimo Palermo se nescházeli.

Vyndala telefon a prošla příchozí e-maily, aniž by některý z nich otevřela. Číst e-maily a odpovídat na ně opí-lá nedělalo dobrotu, to už dávno věděla. Položila mobil na stůl a vzpomněla si na Stellu. Natáčení rozhovoru pro televizi ve Stockholmu už by měla mít za sebou. Pořad se jmenuje *Pod kůží* a vysílat ho mají zítra.

Alicia se vysmívala pompéznímu podtitulu: *Setkání s lidmi, kteří se výrazně zapsali do naší doby*. Zároveň ale musela přiznat, že ten popis seděl. Seznamka, kterou se Stellou založily, byla v mnoha směrech průkopnická a změnila způsob, jakým se lidé na síti potkávají.

Jestli znala svou sestru dobře, zdrží se ještě po rozhovoru v hlavním městě a nechá se opěvovat ve vyhlášených barech kolem náměstí Stureplan. Na rozdíl od ní se Stella nemusela pozvání na drink doprošovat.

Ratko jí beze slova donesl vodku. Jen položil sklenici na stůl a vrátil se za bar.

„No tak, neblázni, vždyť je to jen jeden panák,“ volala mu do zad.

Otočil se, chtěl něco říct, ale rozmyslel si to. Dveře Palerma totiž právě otevřeli dva muži v černých kožených

bundách. Alicii se zdálo, že jednoho z nich poznává. Měl šedý plnovous a tetovaný obličej i oholené temeno hlavy. Díky své výšce a širokým ramenům působil vedle svého společníka jako hotový obr. Výšivka na bundě s nápisem *Prezident* byla zbytečná. Každý v místnosti i tak pochopil, kdo komu velí.

Ratko těkal jindy tak sebejistým pohledem. Prstem si přešel po zlatém řetízku, který mu vykukoval zpoza zapnuté bílé košile. Prezident prohodil cosi ke svému pohůnkovi a ten se posadil ke stolu v rohu, hned vedle hracích automatů. Vzrostlejší z dvojice zmizel s Ratkem kdesi v kuchyni.

Alicia nevěděla, proč se začala smát, ale jakmile spustila, nedokázala přestat. Určitě za to mohl alkohol. A ta čarodějnice na hřišti, která v ní probudila její hádavou povahu. Ne, že by snad někdy odpočívala nějak zvlášť hluboko, ale i tak.

Teď vážně... Skutečně to pořád chodí takhle? Obcházejí snad ještě dnes motorkářské gangy jugoslávské restauratéry, jako je Ratko, výhrůžkami je tlačí ke zdi a boří jim ruce hluboko do kasy s denní tržbou?

Alicia do sebe koplá vodu a šla k baru, aby si sama nalila další. Učitel občanky před ní schválně zatajil následující otázku. Natáhla se přes pult a popadla lahev. Poskok v rohu na ni vrhl pohled, ale nepohnul se. Nalila si plnou sklenku a zvedla ji směrem k němu, jako by připíjela.

Právě se chystala dolít si třetího panáka, když vtom se z kuchyně vrátil Ratko s Prezidentem. Hlava se jí motala, až se musela přidržet pultu, aby nespadla z vysoké barové židle, na kterou se posadila.

„Kolik platí?“ zeptala se.

Muž v kožené bundě se na ni překvapeně podíval.

„Cože?“

„No, kolik to stojí, pokud člověk nechce, abyste mu z hospody udělali kůlničku na dříví?“

„Mohla bys nás laskavě nechat na pokoji?“ Ratko ji popadl za paži.

Alicia se mu vyškubla a omylem vylila zbyteček obsahu sklenky na lakovanou desku z tmavého dřeva.

„Fajn, fajn, tak já tu otázku položím jinak,“ řekla. „Ratko vám platí na dřevo, ne?“

„A ty jsi kurva kdo?“ nechápal Prezident.

„Řekněme, že jsem nezávislá finanční poradkyně. A vlastně mi ani nemusíš odpovídat, jsem si celkem jistá, že platí hotově. Což je úplná hovadina. Kolik práce byste si ušetřili, kdybyste s tím přestali.“

Alicia si uvědomila, že se jí špatně artikuluje. Muž přimhouřil jasně modré oči a snažil se pochopit.

„Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že nemám nejmenší tušení, proč kriminálníci i v dnešní době tvrdošíjně preferují takový zastaralý platební metody, jako je cash,“ snažila se vyslovovat, jak nejzřetelněji uměla.

„Do prdele, Alicie, přestaň už. Tohle není...“

Ratko se okamžitě zarazil, kožená bunda totiž zvedla ruku a vyzvala ji, aby pokračovala.

„Kolik hodin trávíte měsíc co měsíc praním špinavých peněz?“ ptala se Alicia. „Jestli tě zajímá můj názor, je to naprosto zbytečný. Musíte držet krok s dobou a začít makat elektronicky.“

„Elektronicky? Jak jako?“

„S kryptoměnama, pochopitelně. Ty jsou dělaný tak, aby je nikdo nevystopoval. Ale to je pro vás asi až moc pokrokový?“

Alicia viděla, jak sebou Ratko při té urážce trhnul. Znepokojeně se na ni díval, jako by se jí snažil pohledem naznačit, aby zmizela.

„Mluvíš o bitcoinech?“ pokračoval Prezident a trochu se pousmál.

Alicia se zachechtala.

„Ne. Aspoň pro jednu byste měli být o krok napřed. Žádný opravdový gangsteři už dávno bitcoiny neplatí. Navrhovala bych Monero, Ethereum, nebo možná Zcash.“

„Fajn, a to je co?“

„Jiný, chytřejší kryptoměny. Vlastně se mi zdá, že Monero by pro vás bylo nejvhodnější. Stačí v blockchainu zašifrovat příjemcovu adresu a u odesílatele zadat falešnou, platba se pak prakticky nedá vystopovat.“

Prezident ji s vytrštěnými očima pozoroval, pak se podíval na Ratka.

„Co je to sakra za ženskou?“

„Já se omlouvám,“ řekl Ratko.

„Ale ne, kurva, mně se líbí!“

Obešel pult a posadil se na barovou židli vedle Alicie.

„Dej nám dva jägermeistery,“ poručil a postavil převrženou sklenku.

„Já piju smirnoff.“

„Fajn, tak teda dva smirnoffy.“

Prezident k ní natáhl krabičku marlborek.

„Kouříš?“

Zakroutila hlavou.

„Myslela jsem, že už se to v restauracích nesmí.“

„Taky že nesmí,“ řekl a zapálil si cigaretu. „Co to máš s ksichtem, to vypadá příšerně.“

Aby situaci odlehčila, přihodila Alicia svůj oblíbený žert: že to připomíná pizzu Vesuvio a že někdy dostane hlad, jen co se na sebe podívá do zrcadla. Prezident se zasmál a byl první, kdo jí v jejím dospělém životě vysekl kompliment za vzhled – v jejích devětadvaceti letech.

„Kozy máš každopádně naprosto fantastický. To jsou silikony, že jo?“

„Ne. Takhle mě stvořila příroda.“

Ratko jim naplnil skleničky a dělal všechno pro to, aby to nevypadalo, že jejich rozhovor poslouchá. Ale slyšel každé slovo, to Alicia věděla.

Palermo se pomalu probouzel zpět k životu. Fotbaloví fandové znovu rozjeli svůj kvíz a hráčské trosky se odvážily k baru, kde si potřebovaly rozměnit. Prezident zvedl ruku a přitukl si s Alicií. Kývla směrem k poskokovi u stolu v rohu.

„Nedal by si tvůj osobní asistent taky skleničku?“

Kožená bunda se znovu zařehkala.

„Tím se netrap, ten si za svoje posedávání přijde na pěkný prachy.“

„S Monerem bys měl z krku i tohle placení,“ oznámila mu Alicia. „Ani bys sem nemusel strčit nos. Dokud teda bude Ratko platit, pochopitelně.“

„Když myslíš,“ mlaskl Prezident.

Alicia ucítila ruku na stehně a jemné píchnutí v podbřišku, které ten dotyk vyvolal. Opatrně ji políbil na krk a ona ani nemrkla.

„Hned jsem zpátky.“ Vstal ze židle.

Jakmile zmizel na toaletách, přiskočil k ní Ratko.

„Co to sakra děláš?“

„Jako co?“

„Víš vůbec, kdo ten chlap je?“

Alicia musela zavřít oči. Sotva rychle otočila hlavu směrem k Ratkovi, celý bar se s ní zatočil.

„Je to kus pohlednýho chlapa. Nic víc teď vědět nepotřebuju.“

„Poslouchej mě, vede jeden z gangů, co se snaží stát součástí Bandidos.“

„Zajímavý,“ řekla. „S prezidentem jsem ještě nikdy nespala. Takže zítra mi můžeš říkat první dámo, jestli chceš.“

Ratko si rukou projel nagełované vlasy.

„Podívej, jak ses zřídila, Alicie. Já jenom nechci, abys udělala něco, čeho bys...“

„Já ne,“ přerušila ho.

„Cože?“

„Já jsem se takhle nezřídila. Já už jsem sem takhle hnusná přišla.“

„Nezačínej s tím teď.“

„A proč ne, vždyť jsem. Jako noc. Ale tamten se za mě aspoň nestydí.“

Ukázala směrem k Prezidentovi, který se vracel z toalet zpátky k baru.

„Dáme si posledního na dobrou noc někde víc v klidu,“ rozhodl a položil jí ruku kolem ramen.

Alicia se svezla z barové židle a on jí pomohl do bundy. Na cestě ke dveřím zavravorala, opřela se o stolec s příbory, stojánky na ubrousky a skleničkami a všechno se zřítilo na podlahu. Prezident přesunul paži k jejímu pasu a ona si jeho pevné sevření užívala.

Ratko stál za pultem a sledoval očima její nepříliš stylový odchod. Ji ale ani nenapadlo setkat se s ním pohledem. Může si přece dělat, co chce, sakra. On měl nalévat panáky a držet klapačku.

Ventilátor u stropu rotoval na plné obrátky. Hučení přimělo Alicii vzhlednout. Místnost se točila, jako by se nacházela v kaleidoskopu. V tu chvíli se učitel občanské výchovy zeptal na jméno hlavního města Kolumbie.

Alicia si přiložila dlaň k ústům, stočila ji do kornoutu a zvolala přes celou místnost:

„Bogotá!“

A pak vyšla z pizzerie Palermo ven do mrazivé zimy.

4.

John nenápadným kývnutím hlavou zarazil servírku a naznačil jí, aby k jejich stolu nechodila. Rozhovor nebyl určený pro cizí uši, navíc nechtěl, aby viděla, jak si služební zbraň zasunul do podpažního pouzdra pod sakem.

„Proč mi nevěříš?“ zeptal se Trevor a nespouštěl z něj oči.

„A ty bys mi věřil, na mém místě?“

„Nejspíš ne,“ přiznal Trevor. „Paranoia je šílená věc, jak si ji člověk jednou pustí k tělu.“

John věděl, že jeho přítel mluví z vlastní zkušenosti. Ještě před rokem pracovali oba pro FBI, kde dostali za úkol infiltrovat se do nigerijského drogového kartelu v Baltimoru. Každý den se potýkali se strachem, že je někdo odhalí. Přesto se Trevorovi podařilo hrát svou roli natolik přesvědčivě, že se stal pravou rukou šéfa. Už jen to vypovídalo mnohé o jeho jedinečné schopnosti přizpůsobit se a získat si důvěru druhých.

„Přiletěl jsi sám?“ zeptal se John.

„No jasně že sám. Co sis to vůbec nasadil do palice? Že mě sem poslal Ganiru?“

Přesně tak se jmenoval. Ganiru Okeke. Šéf drogového

kartelu, kterého na základě Johnova a Trevorova svědectví odsoudili loni na podzim na sedm let nepodmíněně.

„To přece není tak nereálná myšlenka, nezdá se ti?“ opáčil John. „Že tě využil, aby mě našel.“

Přítel odevzdaně vzdychl.

„Můžu si laskavě objednat něco k pití, nebo se bojíš, že ti servírka zezadu probodne krk vývrtkou?“

„Ale ne, jasně, objednej si,“ odpověděl John s plným vědomím, že přesně takhle by na námitky reagoval i on sám. Rozptýlil by přítelovy obavy tím, že by je zesměšnil. Svlékl by strašáka do naha a Ganiruovu zásahovku by nazval bubáky pod postelí.

Trevor si gestem přivolal mladou číšnici. Objasnil jí, že s jídlem ještě počkají, ale že by si rád dal sklenici piva. Jakmile se přesunula k další skupince, naklonil se přítel přes stůl.

„Fajn,“ řekl. „Tak to vezmeme od začátku, ať v tom mám jasno. Než jsme se po soudním procesu rozdělili, zařídil jsem na zaheslovaný e-mailový službě dva účty. Proč si myslíš, že jsem to udělal?“

„Abysme spolu neztratili kontakt, když už jsme se museli přestěhovat každé jinam a skrývat se pod novou identitou.“

„A na tom ti nic podezřelého nepřišlo?“

John zakroutil hlavou.

Trevor odsunul svíčku, aby ho plamen nepopálil.

„Nemyslel jsem si, že mi skutečně napíšeš,“ prohlásil.

„Ani já jsem to původně neplánoval.“

John si vzpomněl na příkazy, na kterých jejich kontakt u tajné služby trval. Osoba, kterou zařadí do programu na ochranu svědků, se musí smířit s tím, že přeruší veškeré kontakty se svým dřívějším životem. Každý styčný bod představuje případné bezpečnostní riziko.

„A proč jsi změnil názor?“

„Ze stejnýho důvodu, z jakýho jsi nám zřídil ty e-mailový schránky.“

Trevor přikývl a podíval se na něj vážným pohledem. Na okamžik mezi nimi John opět ucítil onu silnou spřízněnost. Zvláštní pouto, které mezi nimi vzniklo tím, že se oba stali očitými svědky Ganiruova teroru a oba věděli, jakým arzenálem násilí šéf drogových dealerů disponuje. Když po vás jde někdo takový, potřebujete zkrátka přítele, který chápe, co znamená už nikdy se v noci pořádně nevyspat.

Servírka postavila na stůl sklenici zpěněného piva.

„Hele, já už na tyhle hádanky fakt nemám,“ řekl Trevor, jakmile odešla. „Kdy přesně jsem tě podle tebe měl zradit?“

John pozoroval kamarádův nechápatý pohled.

„Nezradil jsi mě dobrovolně,“ odtušil. „Řekl bych, že tě lovci donutili.“

„Lovci?“

„Jasně, zásahovka, kterou si Ganiru platí, aby po nás pátrala. Nevím, jak se jim podařilo tě vyčmuchat, ale podařilo.“

Trevor vypadal, že se zalkne pivem.

„Ale tak sakra...“

„Počkej,“ přerušil ho John a pokračoval. „Prošli tvůj počítač a našli e-maily, který jsme si posílali. A protože jsme nikdy neprozrazovali, kde se zrovna nacházíme, chopili se klávesnice a napsali mi tvým jménem.“

„Takže ty si myslíš, že tohle,“ Trevor si položil ruku na břicho, „je jenom hra. Že moje břicho není plný nádorů.“

John si připomněl, jak skvělý herec muž na druhé straně stolu je.

„Jo,“ odvětil. „Přesně to si myslím.“

„Potom ale nechápu... Proč jsi mě sem v tom případě nechal přijít?“

„Protože jsem naivní blbec, co spolknul návnadu o kámošovi trpícím rakovinou, co se touží sejít a srdceryvně se rozloučit. Až do včerejšího večera mě ani nenapadlo, že tu něco nesedí. Pak jsem si ale ještě jednou pročtl tvoje starý zprávy a všiml si drobných jazykových odchylek, změn, který se příhodně začaly objevovat přesně ve chvíli, kdy se spustily tvý problémy se žaludkem.“

„A to jsou tvoje důkazy?“ uchechtl se Trevor. „Moje mizerná gramatika a překlapy.“

„Poslední e-mail jsi nepsal ty, to vím určitě,“ opáčil John, ale už ne tak přesvědčeně.

„Přestaň s tou svou obsesí a radši používej zdravý rozum. Jestli je to tak, jak říkáš, proč už teda neležím na dně nějakýho jezera? Lovci by mě přece už k ničemu nepotřebovali, nemyslíš?“

Na tuhle otázku neuměl John nijak rozumně odpovědět. I on přece předpokládal totéž – že je Trevor po smrti – a do restaurace se vydal jedině proto, že si nedokázal pomoci. Pokud existovala byť jen teoretická možnost, že Trevor dosud žije, považoval za svou povinnost sem přijít. A přesto pouhý fakt, že se tu jeho bývalý spolupracovník nakonec objevil, Johnovo podezření zaplašit nedokázal, a on si teď kvůli tomu připadal jako paranoidní zrádce.

„Do háje, John, já vážně nevím, co ti mám ještě povědět, abys mi věřil.“

Trevor vzal do ruky sklenici s pivem a pozoroval skrze jantarovou barvu plamen svíčky. Vyrostla mezi nimi nepropustná hradba mlčení. John opět bloudil pohledem po hostech restaurace Rederiet. Muži, které považoval za možnou hrozbu, dál seděli na svých místech a zdálo se, že si na jídle i pití pochutnávají.

„Mám odejít?“ zeptal se Trevor.

John neodpovídal, a tak jeho přítel vstal a ze zadní kapsy kalhot vytáhl peněženku.

„Doufám, že to bude stačit,“ řekl a hodil na stůl stokorunu. „Netuším, kolik tady ve Švédsku stojí pivo.“

Rychlými kroky zamířil k východu. Když opouštěl restauraci, zvonek nad dveřmi zacinkal a místností se prohnal závan chladného vzduchu. Venku na chodníku si Trevor natáhl bundu a na holou lebku si nasadil čepici.

Aniž si John doopravdy uvědomoval, co dělá, odstrčil židli, protáhl se kolem páru sedícího u okna a zaklepal na sklo. Trevor se zastavil uprostřed pohybu a podíval se na něj. Několik vteřin na sebe jen tak zírali. Potom mu John gestem naznačil, aby se vrátil do tepla.

Jakmile opět seděli naproti sobě, objevila se u nich servírka se zmatenou vráskou mezi obočím.

„Chcete ještě ten stůl? Mně totiž kdyžtak u baru čekají hosté.“

„Děkujeme, ale něco bychom zakousli, co říkáš?“ odpověděl John.

Trevor se natáhl pro bankovku a zastrčil si ji do kapsy u kalhot.

„Jasně, něco si dáme.“

Objednali si velký talíř tapas pro dva. John se držel minerálky a Trevor požádal o další pivo.

„Doktor mi říkal, abych se vyhnul masu a vůbec jídlu, co se těžko tráví. Něco z tohohle snad ale můžu, doufám.“

„Tak si vyber první, já si dám to, co zbude,“ vyzval ho John.

Bylo těžké přijmout kamarádovu rakovinu jako holou skutečnost, ale zrovna teď neměl na výběr. Pokud by znovu vyjádřil nedůvěru, bylo by definitivně po rozhovoru.

„Víš o té nemoci Minette?“ pokračoval John. Představil si Trevorovu bývalou manželku.

Nikdy se s ní nesetkal, ale jeho přítel mu jednou v Baltimoru ukázal fotografie asi třicetileté ženy s rasta copánky a pronikavýma očima.

„Ne, už vůbec nejsme v kontaktu. Poprosil jsem svého člověka u tajný služby, aby jí to sdělil, až... no, až bude po všem.“

Smutek v Trevorově hlase se nedal přeslechnout. Prýštil z každého póru jeho rozložitého těla. Těšil se, že spolu všichni tři začnou nový život. Jenže Minette si to představovala jinak. Požádala o rozvod a zmizela sama s dcerou. I ona byla v programu pro ochranu svědků.

„To se s těma nádorama vážně nedá nic dělat?“ zeptal se John.

„Ne, už se to rozšířilo. Do jater a lymfy. Je to konečná.“

„A co říkají doktoři? Kolik ti zbývá?“

„Šest až osm měsíců. Teda, když budu pokračovat v chemoterapii.“

„A bez ní?“

„Mnohem méně.“

„Takže pokračuješ v léčbě?“

Trevor pomalu zavrtěl hlavou.

„A nepokoušej se mě přemluvit,“ pronesl. „Kvůli těm sračkám akorát ležím v posteli a celý dny prozvracím. To radši budu žít kratší dobu, ale hezky s hlavou nahoru.“

John se ho chtěl zeptat na dceru. Jestli o ní má alespoň nějaké zprávy. Místo toho raději stočil konverzaci jinam. Pryč od rakovinných nádorů a rozpadlé rodiny.

„Kde jsi ty poslední měsíce byl?“ zeptal se.

Trevor se pokusil o úsměv.

„Na Bali.“

„No jasně. To jsem si přesně myslel. Pláže a koktejly s deštníčkama.“

„Jo, a holky v bikinách. Škoda, že tam nebyl. Byl

by z nás bezvadnej tým. Ty ses vždycky uměl postarat o hezký holky a já jsem skvělá cena útěchy pro ty, co zbyly.“

John se tomu nevkusnému vtipu svého o víc než deset let staršího kolegy nedokázal nezasmát. V Baltimoru mu Trevor říkal „klučák“, přestože mu bylo čtyřiatřicet, a dobíral si ho kvůli jeho ješitnosti. Svým způsobem byli vlastně dokonalé protipóly. John se pečlivě staral o svou postavu a nosil vždy perfektně padnoucí obleky, zatímco jeho přítel měl poněkud nadváhu a nejlépe se cítil ve zlevněných kusech, které objevil v online supermarketu.

„A ty?“ pokračoval Trevor. „Proč ses přestěhoval do tohohle zapadákov?“

John potlačil nutkání říct mu pravdu. Že v Karlstadu prožil prvních dvanáct let života a stále ještě mluví obstojně švédsky. Tuhle část minulosti si bude muset nechat pro sebe, dokud si nebude naprosto jistý, že může příteli důvěřovat.

„Vždycky jsem měl Švédsko rád,“ odpověděl místo toho. „Působilo na mě jako bezpečná a klidná země. Zkrátka jako dobrý místo pro život.“

„A co ta tma? Vždyť tady se sakra stmívá ještě dřív, než slunko vůbec vyleze!“

„No jo, na to jsem tak docela připravenej nebyl. Ale lidi tady říkají, že v létě je to naopak. Že pak je světlo až do jedenácti večer.“

Servírka donesla pití a vzápětí mezi ně na stůl položila táč s tapas. Trevor si nabral, ale většina jídla se dál než na talíř nedostala. S pivem mu to šlo snáz. Sklenici vyprázdnil a stihl vyměnit za novou už během první poloviny Johnovy minerálky.

„Jak dlouho se zdržíš?“ zeptal se John, a už když mu otázka opustila rty, toho litoval.

Trevor se zatvářil rozpačitě a rýpal se vidličkou ve španělské omeletě.

„Ty sis nekoupil zpáteční letenku, že ne?“ odtušil John.

Nečekal na odpověď a místo toho položil příteli ruku na paži. Trevor nepřiletěl do Švédska, aby se rozloučil a pak se vrátil domů. Přijel sem, aby neumíral sám.

„Omluv mě, musím na malou.“

Trevor si odkáslal a odstrčil židli. Vstal, ale zavrával a musel se opřít o desku stolu, aby udržel rovnováhu.

„Je ti zle?“

„To ty prášky proti bolesti. Zapomněl jsem na ně. Beru nějaký strašně silný, neměly by se míchat s alkoholem.“

John sklouzl pohledem k příkrému točitému schodišti, které vedlo k toaletám v suterénu.

„Půjdu s tebou,“ řekl. „Taky se mi začíná chtít.“

Vydal se do podzemního podlaží o krok před Trevo-rem. Dost blízko na to, aby mohl zasáhnout, kdyby bylo potřeba, ale aniž by mu nabízel pomocné rámě. Dole ve sklepe sehnuli hlavu, aby si o nízký betonový strop neodřeli temeno.

„Dámy mají přednost,“ ukázal John Trevorovi ke dveřím na záchod.

Stoupili si vedle sebe a vyprazdňovali na plech pisoáru močové měchýře. Přítel se podíval ke dveřím a rozepnul si knoflíček na košili u krku. John se zrovna chystal zeptat, co to provádí, když vtom si Trevor přiložil ukazováček na ústa. Vyprostil z dírky ještě další knoflík a rozhrnul látku.

Tam – uprostřed mohutné hrudi – visel páskou přilepený mikrofon.

ČTVRTEK

5.

Nebylo to poprvé, co se Alicia propila do pořádného boolehavu, ale tenhle stál skutečně za to. Trestala ji sama pramáti kocovin, originál, kterému se všechny opice světa toužily podobat.

Katastrofa začala několika pivy v Palermu, pak nabrala na obrátkách, když Alicia dostala ten stupidní nápad vyspat se se šéfem motorkářského gangu, a korunu všemu nasadila tím, že cestou domů z jeho bytu usnula ve sněhových závějích.

Podle lékařské zprávy jí na pohotovosti Ústřední nemocnice, kam se dostala v bezvědomí, naměřili třicet jedna stupňů tělesné teploty. Jako poslední vzpomínku z předchozí noci si vybavovala štěkajícího psa. Nebo lépe řečeno jen štěkot, aby byla přesnější. Otevřít oči nedokázala.

Probudila se pod jakousi podivnou nafukovací příkrývkou napojenou na přístroj na podlaze, který do ní pumpoval horký vzduch. Mladého lékaře na jednotce intenzivní péče Aliciin obličej nejprve zmátl. Domníval se, že zranění souvisí s podchlazením, a když mu vysvětlila, že uplynulá noc s tím nemá nic společného, v duchu se zastyděl.

Následující den ji přikryl mlžný opar spánku a nevolnosti. Teprve teď, když se za okny setmělo, se cítila trochu čilejší. Podle monitoru vedle postele měla třicet šest celých dva.

Do dveří strčila hlavu sestřička a oznámila jí, že má návštěvu. Stellu Alicia poznala už podle klapotu podpatků na chodbě. Zdravotníci se jí ptali, komu můžou zavolat, a ona jim nadiktovala sestřino číslo.

Do pokoje vklouzla Stella v hnědém kašmírovém kabátě. Sterilní zápach dezinfekčních prostředků nahradila vůně parfému. Posadila se na židli vedle postele a Alicia ji vzala za ruku. Ve srovnání s vlastním tělem, které pořád ještě roztávalo, jí připadala teplá.

„Zavolali mi z nemocnice akorát ve chvíli, kdy jsem seděla ve vlaku ze Stockholmu. Tentokrát jsi mě vážně vyděsila. Vždyť jsi mohla umřít, copak ti to nedochází?“

Ale jo, Alicii to docházelo. Lékař jí to nejednou zopakoval.

„Co se vlastně stalo?“ zeptala se Stella.

Alicia se jejímu pohledu vyhýbala. Nechtělo se jí nic vysvětlovat. Kolikrát už se v podobné situaci ocitly? Stella se znepokojeným výrazem na židli u nemocničního lůžka a ona pod přikrývkou, jako černá ovce.

„Trochu jsem to přehnala s alkoholem,“ hlesla.

„Trochu jsi to přehnala?“

„Fajn, tak jo, hodně jsem to přehnala.“

„Byla jsi zase v tom odporném pajzlu?“

„Jestli myslíš Palermo, tak jo.“

Alicia se pokusila představit si Stellu mezi tamními štamgasty. Šlo to stěží, vlastně to bylo nemožné. Stella byla vysoká a štíhlá, aniž by však postrádala ženské tvary. Rovné, přírodně světlé vlasy jí rámovaly symetrický obličej s výraznými lícními kostmi. Už jako malá si u pokladny místního supermarketu nadšeně listovala mód-

ními časopisy a trénovala stejné pózy, jaké předváděly modelky na fotografiích.

„Jak dopadl ten rozhovor pro televizi?“

Stella pustila sestřinu ruku a opřela se do židle.

„Já myslím, že dobrý, aspoň mi to tak připadalo.“

„Kdy to budou vysílat?“

„V sedm.“

„A kde se budeš dívat?“ zeptala se Alicia.

„V kanceláři. Ostatní z vedení trvali na tom, abychom dneska večer po práci uspořádali pro kolegy večírek. Strašně mě mrzí, že nemůžeš být s námi. Nechají si tě tu do asi zítřka, vid?“

„Já nevím. Nic neříkali.“

Alicia se rozhlédla po chladné místnosti vybavené nemocničními přístroji na sledování všech tělesných funkcí. Stěny byly nemocničně bílé a na hřebíku tu ještě visel loňský almanach lékařské komory. Jedno věděla jistě: tady strávit noc nehodlá.

Stella se dožadovala dalších informací o tom, co přesně se během večera a noci přihodilo, a Alicia jí po troše přemlouvání poskytla pár dobře zvolených podrobností. Návštěvu u Prezidenta ovšem vynechala. Chovala se přece jen trapně a uboze.

„Panebože,“ okomentovala to Stella, když Alicia domluvila. „Musíš na sebe být opatrná. Potřebujeme tě. Já tě potřebuju.“

Sestřin ustaraný pohled ji pátil na kůži. Styděla se.

„Napadá tě, proč se to stalo právě teď?“ pokračovala.

Alicia pomalu zavrtěla hlavou. Věděla, kam tím Stella míří. Podobná uklouznutí často naznačovala, že je přepracovaná. A končila vždycky stejně – tvrdým přistáním.

„Ne, jsem v pohodě.“

„Víš to jistě?“

„Jo, prostě jsem šlápla vedle. Výjimečně.“

„Víš přece, že mi musíš říct, kdyby toho na tebe bylo zase moc.“

„Žádný strachy. Co jsme se rozhodly posunout náš start v Německu, je všechno mnohem klidnější. Včera jsem šla z práce už ve dvě. Možná v tom je ten problém, že mám málo práce.“

Alicia se pokusila o úsměv. Sestra jí ho oplátila, ale nezdálo se, že by ji Aliciino vysvětlení uchválovalo. Vstala, sundala si kabát a pověsila ho přes opěradlo židle. Teprve teď si Alicia všimla, jaké oblečení sestra zvolila. Pokud se nepletla, měla na sobě šaty od Gaultiera, ty nové s černými perlami.

„Ty jsou krásný,“ nadhodila ve snaze změnit téma.

„Děkuju, mám je na sobě poprvé.“

„Vzala sis je na ten rozhovor?“

„Ne. Tam jsem měla červený. Ale říkala jsem si, že na večer si vezmu tyhle.“

Alicia zdvihla obočí.

„Na ten večírek s kolegy?“

„Ne... nebo vlastně jo, tam taky, pochopitelně.“

„Takže pak ještě někam míříš.“

„No, možná.“

Stella se usmála a prsty s perfektními nehty si pročísla vlasy. Protáhla si krk a dlouhá kšice se jí zavlnila jako v reklamě na kvalitní šampon.

„Kdo to je?“ nedala se Alicia.

Sestra vypadala natěšeně i rozpačitě zároveň. Jako by jí chtěla všechno vyprávět, ale nebyla si tak docela jistá, jestli by měla. To se ke Stelle nehodilo. Podrobnostmi ze svého bohatého milostného života nikdy nešetřila.

„Ale no tak, ségra. Kdopak si zaslouží takovýhle šaty?“

„Na tom nesejde,“ opáčila Stella. „Dotyčné osobě bude stejně nejspíš úplně fuk, co mám na sobě.“

Alicia na ni překvapeně pohlédla.